

Лучани утворили «живий ланцюг»

22 січня, в День Соборності України, близько 500 лучан узялися за руки, утворивши «живий» ланцюг. Він простягся від Театрального майдану до пам'ятника Т. Г. Шевченку. Ініціатором акції стала молодіжна громадська організація «Національний альянс». Після утворення «живого» ланцюга всі зібралися на Театральному майдані, де заспівали гімн України та розгорнули державний прапор. Акція пройшла без політичної та організаційної символіки.

У Харківському зоопарку оселилося пухнасте левеня

Пухнасте левеня Річчі привезли з приватного звіринцю. Майбутній цар звірів уже зараз з'їдає по три кілограми м'яса за день. Годують левеня з рук, щоб звикав до людей і не кидався на них, коли підросте. Оселився Річчі у відділі для приручених тварин, поруч із качками та півнями. Коли не спить, зацікавлено розглядає птахів. Згодом зоологи обіцяють підселити левеняті маленьке цуценя вівчарки, щоб вони гралися і росли удвох. За півтора року Річчі переведуть до дорослої клітки.

«Гармидер» здивував глядачів віртуальною реальністю

Їхня нова документальна вистава на основі записів у Інтернеті збирає повні зали шанувальників

У неділю народна аматорська театр-студія «Гармидер» Луцького районного будинку культури представила глядачам свій новий експеримент — постановку в жанрі «вербатім» — документальну виставу «Ау!!! сказане мільйонам» на основі записів із інтернет-щоденників, форумів. Виставу дивилася журналістка «Відомостей», а описія спілкувалася з режисером-сценаристом Русланою Порицькою.

Невеликий глядацький зал Луцького районного будинку культури був заповнений — в основному на виставу прийшла молодь, хоча були й люди старшого покоління. Перед початком виступу художній керівник пояснює глядачам: «Ми довго порпалася в україномовному Інтернеті. Нависмикували з нього цілу купу нісенітниць, важливих і відвертих речей, навіть істин. Акцентів навмисних не робили, дуже ситуативно вибрали ці тексти, але нічого не змінювали у них — вони правдиві від початку до кінця, вони належать конкретним авторам, можливо, один із них тут, у цьому залі. Тому якщо ваші слова подали під якимось небажаним «соусом», то просимо не ображатися, тому що сказане в Інтернеті — це сказане мільйонам».

І справді, після переглянутого, мабуть, не один упізнав себе у героях вистави. Адже все, про що тут ішлося, кожному близьке і наболіле. Просто часто ми боїмося зізнатися собі в цьому й живемо з маскою на обличчі, прикриваючи свою справжню натуру та сутність. Загалом постановка наповнена глибоким філософським змістом, адже піднімає питання сенсу життя та смерті, змушує задуматися: хто я і яке моє завдання у суспільстві? Глядач разом із кожним героєм проживає його історію, долю. А це й нерозділене кохання, й непорозуміння батьків і дітей, і самотність. Думаю, «Ау!!!» не залишило байдужим глядачів, а якщо відгукнулося глибоко у душі, значить, акторам усе вдалося.

— Найважче було зробити сам сценарний матеріал, — зізналася «Відомостям» керівник колективу Руслана Порицька. — Багато всього вирізалася, відсіювалося, герої то входили в сценарій, то видалялися звідти через перевантаженисть, не той напрямок або неспівзвучність із загальним мотивом. Персонажів ми «списали» з реальних людей.

Одна з героїнь, побачивши нашу активну зацікавленість її інтернет-щоденником, уже його закрила. Ми називаємося «Гармидер», і вже сама назва зобов'язує експериментувати з багатьма речами, щоб глядач не знав, що від нас чекати наступного разу. От перед цим була дуже легка народна комедія, потім — трагіфарс, який абсолютно стилістично не схожий із цією комедією. То глибоку драму ставимо, то ще щось. Це цікаво як для акторів, так і для глядача, який думає.

— В основному це молодь? — репертуємо.

— Так, але це логічно, бо ми — молодіжний театр, говоримо про речі, які цікавлять молодь, — відповідає пані Руслана. — Хоча зараз нас відвідує і чимало людей старшого віку. Позиціонуємо себе як камерний театр, який спілкується з глядачем, який зосереджений не на видовищі як такому, а на психологізмі, спілкуванні, діалозі, обміні думками.

До речі, поки розмовляли, до режисера підійшов чоловік років 50-ти і подякував за виставу. Сказав, що проблеми, які піднімають тут, — освіти й сучасної влади — актуальні, про це потрібно говорити. Отже, кожен у постановці знаходить щось близьке для себе.

Не дивно, що «Гармидер» нині такий популярний, адже за вісім років існування акторам вдалося багато чого досягти в плані творчості.

«Вербатім» (від лат. verbatim — дослівно) — документальний театр, який у останні десятиліття здобув популярність у Європі. Такі вистави повністю складаються з реальних монологів або діалогів звичайних людей, які відтворюються акторами.

А це більше десятка різножанрових вистав, а також малі театральні форми, театральні й етнокультурні проекти, участь у всеукраїнських і міжнародних фестивалях.

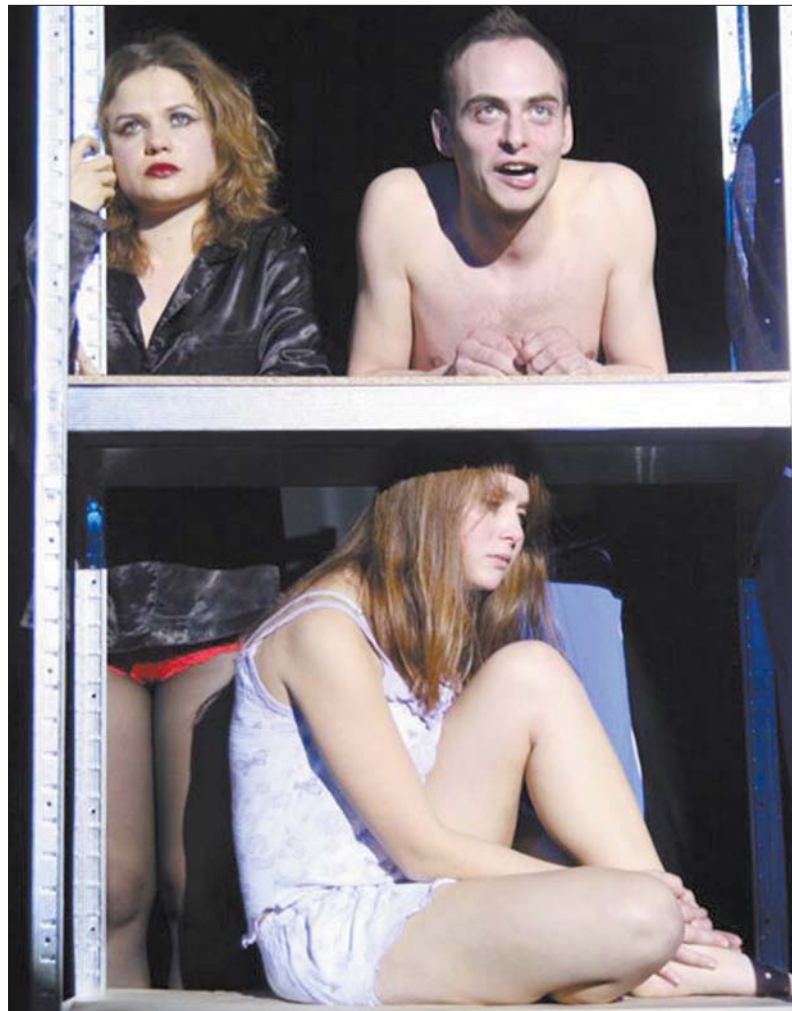

Фото з вистави «Ау!!! сказане мільйонам»

— Найцінніше те, що «Гармидер» створено з доброї волі, а не з вказівки якоїсь установи, — продовжує Руслана Порицька. — Трьома студентами ВНУ ім. Лесі Українки. Серед них була я, мій чоловік Павло й Алла Доманська. Дотепер ми активні учасники «Гармидеру». Вже третій рік працюємо при Луцькому районному будинку культури, тут отримали звання народного. Всі ми працюємо на добровільних засадах, ніхто не отримує за це заробітної платні. Для когось це захоплення, ще для когось — фанатизм. То, мабуть, погано, але від цього не позбавишся. Ми не займаємося самодіяльністю, яка будеться тільки на інтуїції. Ні. Ми вчимося у колег, із якими зустрічаємося на фестивалях, майстер-

класах, вчимося за методиками майстрів театального мистецтва, та й, зрештою, на власних помилках. Але цього недостатньо через багато обставин, а найголовніша з них — брак часу. Адже кожен із нас має свою професію, працює і може виділити час на репетиції тільки у понеділок, середу та п'ятницю. Перші п'ять років нашою наставницею була заслужена артистка України, актриса Волинського академічного драмтеатру Лариса Зеленова. Вона була для нас педагогом і мамою. Дуже цікава жінка: вона не штовхала, щоб ішли її шляхом, який собі витворувала, зважаючи на свій життєвий досвід, вона давала право вчитися самим, уміло нас направляла, дала нам академічні основи.

■ НАУКОВЕ ВІДКРИТТЯ

Острозька академія зробила переклад книги вченого XVII ст. про кінець світу

У видавництві Національного університету «Острозька академія» опубліковано монографію «Ян Лятос: ренесансна філософія та наука на українських землях».

Наукова розвідка здійснена колективом учених під керівництвом доктора філософії, заслуженого діяча науки і техніки України, проректора Національного університету «Острозька академія» Петра Кралюка. Про це повідомила викладач «ОА» Вікторія Назарук, пише ЗІК.

Презентоване видання — перша в українській і зарубіжній науці монографія, присвячена творчості польсько-українського вченого Яна Лятоса (1539 — 1608 рр.) — найбільш послідовного критика календарної реформи папи Григорія XIII. Емігрувавши в 1598 році до Острога, Ян Лятос продовжував роботу над астрономічними, астрологічними та математичними дослідженнями, які викликали резонанс у Речі Посполитій і далеко за її межами.

У монографії проаналізовано прикметні риси наукових поглядів Яна Лятоса, простежено їхній зв'язок із творчим доробком інших ренесансних авторів.

У науковому виданні вміщено український переклад книги Яна Лятоса «Прогностикон» (1594 р.), яка викликала справжню сенсацію як серед науковців, так і серед звичайних читачів. Ідеться про передбачення кінця світу, яке Лятос означає 3036 роком.

■ ЕКОЛОГІЯ

На ставках «Луцькводоканалу» зимує понад 40 лебедів

Екологи відвідали місце зимівлі білих лебедів-шипунів на біологічних ставках комунального підприємства «Луцькводоканал». Працівники ПрАТ «Теремно Хліб» встановили їх зерном і хлібом.

Начальник відділу екології Луцької міської ради Борис Сорока розповів, що це не одноденна акція і піклуватися про лебедів необхідно протягом усієї зими.

Цьогоріч лебеді-шипуні вже вшосте обирають місцем для зимівлі біоставки очисних споруд КП «Луцькводоканал». Наразі на біоставках нарахували 41 птаха.

■ АРХЕОЛОГІЧНА ЗНАХІДКА

У Малій Осниці виявили монастир князів Чорторійських

Влітку 2010 року у ДП «Волинські старожитності» звернувся краєзнавець Володимир Чопюк із інформацією, що на околиці села Мала Осниця Маневицького району ним виявлено залишки невідомої монастирської обителі. Руїни монастиря знаходяться на піщаному острові між річками Стир і Кормин, на заболоченій низовині.

Єдиним інформаційним джерелом про монастир у селі Мала Осниця є праця Володимира Рожка «Православні монастирі Волині та Полісся». Звідти дізнаємося, що монастир Св. Трійці заснували у XVI столітті князі Чорторійські. Монастирські будівлі були обнесені високою дерев'яною загорожею, а вся обитель була своєрідною фортецею. Автор припускає, що, як і кожен монастир, малоосницька обитель мала мережу підземних ходів. За вітварем монастирського храму знаходилося кладовище, сліди якого зберігалися до 1960-х років. Саме тут заповідав поховати себе князь Михайло Олександрович Чорторійський.

Ми поцікавилися у керівника «Гармидеру» про те, як часто міняється їхній акторський склад, зважаючи, що це все ж таки аматорський колектив.

— Якби колектив був несталим, то результат було б дуже складно побачити, — пояснює Руслана. — Зовсім новеньких — тільки двоє. Ми не робимо відкритих наборів, сюди приходять ті, хто дуже вже хоче потрапити до нас. Ми наголошуємо: ви подивіться, що це за колектив, тому що він у нас, як сім'я: дуже герметичний і специфічний — зі своїм почуттям гумору, зі своїми традиціями, якимись поведінковими стереотипами. Ті люди, які готові влитися в це коло і дуже натхненно над цим працюють, лишуються в нас. Ми сім'я, у якій створюються свої сім'ї (три пари одружилися, — авт.), народжуються діти.

Загалом, як розповіла Руслана Порицька, на адресу «Гармидеру» чула найрізноманітнішу критику: хтось його називає провінційною «шарашкою», хтось, навпаки, улюбленим театром. Але найбільше про свої плюси і мінуси, за її словами, можна почути на майстер-класах, фестивалях. Тому колектив робить усе можливе, щоб якнайчастіше туди їздили. Вони уже побували у Львові, Києві, Донецьку, в Литві, Польщі, Латвії. На одному з останніх у журі була відома актриса Галина Яблонська. Вона відзначила колектив першим місцем і найкращою режисерською роботою.

Щодо творчих планів на майбутнє, то, як пояснила пані Руслана, зараз є загальноєвропейська театральна тенденція не ставити просто п'єси, драматичні твори, а якісь прозові твори або просто тему, проблематику.

— Скажімо, плануємо цікавий проект, наразі визначено тільки людину, про яку ми хочемо розповісти. Це відомий польський педагог Януш Корчак, який разом із дітьми загинув у Варшавському гетто. Тобто є тема, ми не знаємо, у яку постановку це може вилитись, але ця постановка, дуже сподіваємося, буде. Це наші спільні плани з Генеральним консульством Республіки Польща у Луцьку — нас там розуміють і підтримують. Чомусь так траплялося, що ми ставили твори польського драматурга Вітольда Гомбровича та Славоміра Мрожежа.

Людмила ШИШКО